

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 12CoP/19/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4223201488
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:4223201488.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Katarína Slováčková a Mgr. Andrea Hadnagyová, v právnej veci navrhovateľa - manžela: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., D. XX, právne zastúpený: JUDr. Lívia Kňazíková, advokátka so sídlom Komárno, Nám. M. R. Štefánika č. 6, proti manželke: E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., F. G. H. XXXX/XX, práv. zast. JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou so sídlom Komárno, Pohraničná 7, o návrhu na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov voči maloletým deťom: I. B., nar. X.X.XXXX a B. J. B., nar. XX.X.XXXX, obe v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny Komárno, o odvolaní otca maloletých detí proti rozsudku Okresného súdu Komárno č.k. 11P/59/2023-101 zo dňa 25. októbra 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia vyživovacej povinnosti (výrok III.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok IV.) **p o t v r d z u j e .**

II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. manželstvo účastníkov rozviedol, výrokom II. schválil rodičovskú dohodu tak, že zveril maloleté deti do osobnej starostlivosti matky, keď obaja rodičia majú právo zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok, upravil styk s maloletým B. a styk s maloletým I. neupravil, výrokom III. súd zaviazal otca prispievať na výživu maloletého B. mesačne sumou 350 eur a na maloletého I. mesačne sumou 450 eur u oboch počnúc dňom právoplatnosti výroku tohto rozsudku o rozvode, ktoré sumy je otec povinný zasielať k rukám matky, vždy do 20-teho dňa v mesiaci vopred a výrokom V. rozhodol o trovách konania tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1 a 2, § 18, § 23 ods. 1 až 3, § 24 ods. 1, 5, § 25 ods. 1, 2, § 28 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „Zákona o rodine“), § 100 Civilného mimosporového poriadku (ďalej iba „CMP“). Vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že osobnú starostlivosť o maloleté deti zabezpečuje matka, ktorej pravidelný príjem dosahuje výšku 640,- eur, pričom matka má ďalší nepravidelný a pohyblivý príjem, v posledných 12-tich mesiacoch v priemere 165,- eur. Otec maloletých detí má priemerný mesačný príjem vo výške 2.800,- eur. Je preto nesporné, že príjem otca výrazne prevyšuje príjem matky. Mesačné výdavky maloletých detí súd ustálil vo výške 523,- eur u maloletého I. a vo výške 411,- eur u maloletého B. J. (u oboch bez podielu na výdavkoch na bývanie). Po preskúmaní matkou deklarovaných výdavkov dospel súd k záveru, že tieto sú primerané veku detí, ich potrebám, nie sú neprimerane navýšené. Otec v priebehu konania namietal matkou žiadanú výšku výživného najmä z dôvodu, že aktuálne výdavky na bývanie v domácnosti matky hradí

on. Túto skutočnosť nepoprela ani matka, avšak na danom mieste súd považoval za potrebné uviesť, že výživné je určené na potreby maloletých detí a musí byť určené v takej výške, aby zabezpečenie týchto potrieb nebolo ohrozené v prípade, ak by otec tieto výdavky na základe vlastného rozhodnutia prestal hradiť. Rovnako súd považoval za nevyhnutné uviesť, že rodičia v čase ich manželského spolužitia spoločne nastavili životnú úroveň svojich detí, a preto je žiaduce, aby aj po ich rozvode deťom takto nastavená životná úroveň zostala zachovaná. Výživné má prednosť pred akýmkoľvek výdavkami rodičov a pre jeho počet je smerodajný najmä čistý mesačný príjem povinného rodiča. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe pre určovanie výživného a s poukazom na uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že výživné vo výške 450,- eur na maloletého I. a vo výške 350,- eur na maloletého B. J. je plne odôvodnené, primerané majetkovým možnostiam otca ako povinného na platenie výživného, pričom je primerané aj odôvodneným potrebám maloletých detí. Pri takto určenej výške výživného budú potreby maloletých detí plnohodnotne zabezpečené aj v prípade, ak by otec prestal uhrádzať výdavky na bývanie v domácnosti matky. Z uvedeného dôvodu preto súd vo veci určenia výživného rozhodol zhodne s návrhom matky.

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkom nemá nárok na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletých navrhujúc jeho zmenu z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o výživnom nie je správne, nakoľko súd prvej inštancie nesprávne zistil a vyhodnotil skutočný stav a následne vec nesprávne právne posúdil a rozhodol. Má za to, že súd prvej inštancie pri prijímaní matky neprihliadal na skutočnosť, že matka maloletých detí okrem deklarovaného príjmu poberá na obe deti aj daňový bonus ako aj rodinné prídavky, čo súd nezohľadňoval v rámci finančných prostriedkov, ktorými matka mesačne disponuje a ktoré sú určené na úhradu odôvodnených výdavkov na maloleté deti.

5. Daňový bonus na dieťa je daňové zvýhodnenie na vyživované dieťa žijúce s daňovníkom v domácnosti. Daňový bonus, ktorý matka na obe maloleté deti poberá nebol uvedený v dokladoch, ktoré matka predložila o svojom príjme, avšak sama deklarovala, že od septembra 2023 je jeho poberateľkou. Prídavok na dieťa je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa a na čiastočnú úhradu školských potrieb na účel podpory plnenia školských povinností nezaopatreného dieťaťa. Jeho výška predstavuje 60,-eur mesačne na každé nezaopatrené dieťa. Obe dávky sú určené na výživu nezaopatreného resp. v tomto prípade maloletého dieťaťa a na úhradu jeho potrieb a výdavkov. Súd prvej inštancie túto skutočnosť nezohľadňoval a pri určení výživného na maloletých detí vychádzal výlučne a striktno len z príjmu otca ako povinného rodiča poukazujúc na ustálenú súdnu prax pre určovanie výživného. V prípade, ak súd konštatoval, že príjem matky je nepravdivý a pohyblivý v súvislosti s jej druhou zárobkovou činnosťou, je potrebné poznamenať, že rovnako aj príjem otca je pohyblivý a je fixný len do určitej výšky, pričom zvyšok predstavujú nenárokovateľné benefity. Mesačný príjem otca závisí od odpracovaných dní, prípadnej práce nadčas a pod., čo jeho bežný a fixný príjem, výrazne navyšujú.

6. V prípade, ak aj súd ustálil príjem otca v sume 2.800,-eur a určil výživné na maloleté deti vo výške spolu celkom 800,- eur (350,-eur + 450,-eur); suma výživného, ktorú je otec povinný platiť na maloleté deti predstavuje v pomere s jeho príjmom 28,57 %. V prípade matky pri jej ustálenom príjme 805,-eur (650,-eur + 165,-eur) predstavuje výživné na maloleté deti spolu 134,-eur (73,-eur + 64 eur) pomer 16,65%. Zároveň ako bolo vyššie uvádzané matka maloletých detí poberá daňový bonus na obe deti a rodinné prídavky, čo je cca podľa dostupných informácií suma vyše 300,-eur mesačne, tzn. že ju vyživovacia povinnosť na maloleté deti nijako nezaťažuje.

7. Súčasne poznamenal, že napriek tomu, že matka na súde deklarovala, že tak réžia na bývanie v nehnuteľnosti ako aj polovica úveru bude zaťažovať po rozvode manželstva ju, túto skutočnosť v súčasnosti odmieta a prenáša zodpovednosť platieb stále na otca. Poznamenal, že pokiaľ aj súd prvej inštancie mal za to, že je v možnostiach otca maloletých detí plnenie vyživovacej povinnosti v rozsudku určenej sume, je potrebné zohľadniť aj výdavky na maloleté deti s tým, že nemožno takmer celou vyživovacou povinnosťou pripadajúcou na maloleté deti zaťažiť len jedného z rodičov, aby odvolací súd rozhodnutie Okresného súdu Komárno č.k. 11 P/ 59 / 2023-101 zo dňa 25.10.2023 v časti výroku III rozhodnutia o výživnom na maloleté deti zmenil tak, že otec je povinný prispievať na výživu maloletého B. J. sumou vo výške 250,-eur mesačne a na maloletého I. sumou vo výške 350,-eur mesačne, počnúc

od právoplatnosti rozsudku, vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky mal. detí, alternatívne navrhol rozhodnúť tak, že otec je povinný od právoplatnosti rozsudku prispievať na výživu maloletého B. J. sumou vo výške 350,-eur mesačne vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred s tým, že suma 250,-eur je splatná k rukám matky maloletého dieťaťa a suma 100,-eur titulom tvorby úspor je splatná v prospech vinkulovaného účtu maloletého B. J., ktorý mu zriadi matka a obratom otcovi oznámi číslo účtu a na výživu maloletého I. sumou vo výške 450,-eur mesačne, s tým, že suma 350,-eur je splatná k rukám matky maloletého dieťaťa a suma 100,-eur titulom tvorby úspor je splatná v prospech vinkulovaného účtu maloletého I., ktorý mu zriadi matka a obratom otcovi oznámi číslo účtu.

8. K odvolaniu otca sa vyjadril kolízny opatrovník, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne a právne správny.

9. K odvolaniu otca sa vyjadrila matka maloletých. Uviedla, že má za to, že Okresný súd v časti výživného rozhodol správne, náležite zistil a vyhodnotil skutkový stav a následne vec aj správne právne posúdil, keď rozhodol a určil výživné. Z predložených príjmov otca je zrejmé, že otec maloletých detí má čistý mesačný zárobok vo výške 2.800,- eur mesačne.

10. Odvolanie otca maloletých detí, ktorým namieta určenie výšky výživného považuje za nepodložené. Nezodpovedá skutočnosti argumentácia, že prenáša na otca náklady spojené s bývaním v spoločnej nehnuteľnosti a to úver a réžiu za udržiavanie nehnuteľnosti, nakoľko otec už v súčasnosti od vyhlásenia rozsudku prestal uhrádzať akékoľvek náklady na réžiu spojenú s vlastníctvom spoločnej nehnuteľnosti a tieto náklady v súčasnosti uhrádza len ona a to v plnom rozsahu. Bolo jednoznačne preukázané, že medzi čistým príjmom otca a matky je priepastný rozdiel.

11. Má pravidelný príjem len vo výške 650,- eur. Ďalšia suma vo výške cca 165,- eur nie je pravidelným príjmom a záleží len od toho, či je schopná po nociach vykonávať publikačnú činnosť, ktorou si príležitostne privyrába. Otec argumentoval tým, že okrem pravidelného príjmu dosahuje aj príjem z publikačnej činnosti, ale už neuviedol, že aj on má ešte vedľajší príjem a to z výroby domácich údenín, ktoré predáva. Okresný súd správne skonštatoval, že životný štandard pre maloleté deti nastavili obaja rodičia spoločne a teda podľa jej názoru predovšetkým otec. S poukazom na uvedené preto neobstojí argumentácia otca o neúčelnosti výdavkov na maloleté deti. Výdavky na maloleté deti boli vyčíslené a určené jednoznačne čiastkou 523,- eur mesačne na maloletého I. a v sume 411,- eur mesačne na maloletého B. J.. Otcovi po splnení vyživovacej povinnosti v uvedenej výške, ostáva pre vlastné potreby suma 2.000,- eur mesačne, čo je bezosporu nadštandardný obnos. Oproti tomu, ona zo svojho príjmu okrem výdavkov na deti, má výdavky aj na svoju vlastnú osobu (stravu, výdavky bežnej potreby, ošatenie) a od rozvodu manželstva hradí aj všetky náklady spojené s vlastníctvom spoločnej nehnuteľnosti, keďže otec pozastavil tieto platby. V neposlednej miere súd pri určení výživného zohľadňuje aj mieru osobnej starostlivosti rodičov. Aj z vykonaného dokazovania vyplýva, že sa otec s deťmi stretáva sporadicky a obsah týchto stretnutí je skôr dovolenkového alebo zábavného trávenia voľného času. Má za to, že v rámci vykonaného dokazovania bolo preukázané, že výška určeného výživného je plne spotrebovaná na výchovu a výživu maloletých detí, preto považuje za neopodstatnený návrh, aby časť výživného bola poukazovaná na tvorbu úspor. S poukazom na horeuvedené skutočnosti navrhuje, aby odvolací súd po prejednaní veci rozsudok v napadnutej časti potvrdil.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) Civilného mimosporového poriadku), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „Civilný sporový poriadok“), oprávnenou osobou otcom maloletých (§ 359 Civilného sporového poriadku a § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), postupom tak, že na úradnej tabuli odvolacieho súdu oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie otca

v časti určenia vyživovacej povinnosti nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v tejto časti vecne správny.

13. Predmetom konania vedeného pred súdom prvej inštancie bol rozvod manželstva a s ním spojené konanie o úpravu práv a povinností k maloletým na čas po rozvode manželstva, keď súd prvej inštancie manželstvo účastníkov rozviedol a na čas po rozvode manželstva schválil rodičovskú dohodu ohľadom zverenia a styku otca s maloletými. Zároveň zaviazal otca maloletých prispievať na výživu maloletého B. sumou po 350 eur mesačne a na maloletého I. sumou po 450 eur mesačne.

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola otcovi určená povinnosť prispievať na výživu maloletého B. sumou po 350 eur mesačne a na maloletého I. sumou po 450 eur mesačne.

15. Otec maloletých detí v odvolaní namietal to, že matka maloletých detí poberá daňový bonus na obe deti a rodinné prídavky, čo je cca podľa dostupných informácií suma vyše 300,-eur mesačne, tzn. že ju vyživovacia povinnosť na maloleté deti nijako nezaťažuje. Súd prvej inštancie túto skutočnosť nezohľadňoval a pri určení výživného na maloleté deti vychádzal výlučne a striktne len z príjmu otca ako povinného rodiča poukazujúc na ustálenú súdnu prax pre určovanie výživného. Rovnako aj príjem otca je pohyblivý a je fixný len do určitej výšky. Poznamenal, že pokiaľ aj súd prvej inštancie mal za to, že je v možnostiach otca maloletých detí plnenie vyživovacej povinnosti v rozsudku určenej sume, je potrebné zohľadniť aj výdavky na maloleté deti s tým, že nemožno takmer celou vyživovacou povinnosťou pripadajúcou na maloleté deti zaťažiť len jedného z rodičov.

16. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie návrhom uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie výšky vyživovacej povinnosti zo strany otca maloletých, pričom sa vysporiadal so všetkými podstatnými argumentami účastníkov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval i správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty otca nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď súd prvej inštancie správne zistil všetky skutočnosti potrebné k rozhodnutiu o určení vyživovacej povinnosti otca na čas po rozvode manželstva k maloletým deťom a otec neuviedol v odvolaní žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

17. Podľa § 24 ods. 1 Zákona o rodine, v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, či maloleté dieťa zverí do spoločnej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, alebo do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súd súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného.

18. Podľa § 62 ods. 1, 2, 4 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.(1) Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.(2) Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.(4)

19. Podľa § 65 ods. 1 Zákona o rodine, ak rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú, súd upraví rozsah ich vyživovacej povinnosti alebo schváli ich dohodu o výške výživného.

20. V zmysle § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu

výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

21. Konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane výživou povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností živiť sa sám, schopností starať sa o seba a podobne. Vo všeobecnosti možno za odôvodnené (opodstatnené) potreby z hľadiska plnenia výživovacej povinnosti považovať náklady spojené s výživou, ošatením, bývaním, starostlivosťou o zdravie, ako aj náklady súvisiace so vzdelaním, výchovou, kultúrnym a športovým vyžitím a záujmami. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného ako sú napr. liečebné náklady. Súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnuť. Rámec odôvodnených potrieb sa súčasne so zmenenými ekonomickými pomermi a nárastom spotreby rozširuje. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi vyživovaných osôb a výška takéhoto výživného ako i vyživovaciu povinnosť iných povinných voči týmto osobám.

22. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, teda faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihliadnuť k počtu, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností a zároveň na okruh osôb, ktoré sú povinné týmto oprávneným poskytovať výživné, ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery.

23. Súd prvej inštancie zistil všetky okolnosti relevantné pre rozhodnutie o výživnom pre maloleté deti. Otec maloletých svoj príjem nespochybnil, hoci uvádzal, že jeho výška tiež závisí od počtu odpracovaných hodín, nadčasov a podobne. Je však nutné uviesť, že pri určení výživného sa vychádza z príjmu, ktorý dosahoval povinný rodič v danom príslušnom období a je zrejmé, že bolo v jeho možnostiach a schopnostiach takýto príjem dosahovať, podobne ako u matky, avšak u ktorej sa čiastočne líši situácia v tom, že ide o iný druh práce, ktorý vykonáva nad svoj riadny pracovný pomer. Odvolací súd má preto za to, že výšku príjmov súd prvej inštancie ustálil správne a aj jeho argumentácia o tom, že príjem otca výrazne prevyšuje príjme matky je správny. Podľa odvolacieho súdu súdom určené výživné od otca dorovnáva životnú úroveň maloletých detí, ktorú im nemôže poskytnúť matka vzhľadom k výške svojho príjmu a zároveň je nutné prihliadnuť aj na to, že rodičia v čase ich manželského spoluzitia nastavili určitú životnú úroveň, čo konštatoval aj súd prvej inštancie. Výživné sa určuje najmä s ohľadom na oprávnené náklady maloletých detí, t. j. tak, aby mali maloleté deti svoje potreby zabezpečené. Vzhľadom k tomu, že maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti matky, táto poberá aj daňový bonus a rodinné prídavky ako uviedol otec, uvedené však iba pomáha matke znášať výdavky maloletých, keďže výživné zo strany otca tieto nepokryje a matka si plní svoju vyživovaciu povinnosť najmä osobnou starostlivosťou. Náklady na maloleté deti spochybnené neboli, naopak matka uviedla, že tieto by boli vyššie, zabezpečuje ich ona, čím sa kompenzuje jej vyživovacia povinnosť voči deťom. Preto nie je dôvodná námietka otca o tom, že vyživovacia povinnosť sa prenáša iba na neho.

24. Odvolateľ poukazoval na to, že suma výživného, ktorú je otec povinný platiť na maloleté deti predstavuje v pomere k jeho príjmom 28,57 %. V prípade matky pri jej ustálenom príjme 805,-eur (650,-eur + 165,-eur) predstavuje výživné na maloleté deti spolu 134,-eur (73,-eur + 64 eur) pomer 16,65%. Tu je nutné okrem už vyššie uvedeného, že matka svojou osobnou starostlivosťou kompenzuje svoju vyživovaciu povinnosť poukazať aj na aktuálnu súdnu prax, z ktorej vyplýva, že výživné, ktoré hradí povinný rodič, by malo predstavovať 20 % až 30 % jeho čistého príjmu na všetky ním vyživované osoby (por. napr. rozhodnutia č. k. 11CoP/50/2021 z 30. novembra 2021, č. k. 26CoP/26/2021 z 19. mája 2021, č. k. 24CoP/64/2020 z 10. marca 2021, č. k. 23CoP/87/2018 z 20. mája 2019). Odvolací súd

poukazuje na to, že i v zmysle „Metodiky pre výpočet výživného rodičov k deťom, tzv. tabuľkové výživné“ vydanéj Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky výživné pri dvoch vyživovacích povinnostiach predstavuje pre dieťa študujúce strednú školu 18 % z čistého príjmu povinného rodiča (maloletý I. mal určené 16% z príjmu) a dieťa navštevujúce materskú školu 12% z príjmu rodiča (u maloletého B. bolo určené vo výške 12,5% z príjmu povinného rodiča). Súd prvej inštancie teda pri určení výživného vychádzal i z aplikačnej praxe. Takto určené výživné zodpovedá odôvodneným, individuálnym potrebám maloletých a dáva priestor na možnú úpravu výživného do budúcnosti.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že určenie výšky výživného pre maloleté dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.03.2021 sp. zn. 8Cdo/6/2020).

26. V súvislosti s prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom okresného súdu odvolací súd ešte konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo.

27. Ďalšie argumenty účastníkov odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok III.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok IV.) v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku ako vecne správne potvrdil.

29. V mimosporových konaniach upravených Civilným mimosporovým poriadkom platí zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní platil. Každý z účastníkov si sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. Civilný mimosporový poriadok pripúšťa výnimky. V prejednávanej veci nebol zistený žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z aplikácie ustanovenia § 52 Civilného mimosporového poriadku. O náhrade trov konania vzhľadom na vyššie uvedené teoretické východiská o nároku na náhradu trov konania, tak odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 52 Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

30. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).